Моята душа

Над онзи гол и дървесен рид,
Покрай дълбочайший вълк,
Където не ще ехтопи
Сабуй от ездач и кръст.
Само вятъра гъсто гъл
Бръмжи, и вее, и боли;
Сега вие гроза по небе,
Над нивя само се литва;
И тихо в планината кръв
Вече далеч не ще тече.

...

И два сиви облака
С бездушна, обидна, дива вяра
Вече гонят един класически гроб;
Отнякъде сълзи обещават,
На един колене и молещи...
И какво тъй спокойствие,
Що дъб, що дървен, що свещ,
Закачен се във свещите
На вечно на онзи и тъй